

og det kan jeg gjerne være enig i, at disse Forbedringer og Fremskridt ikke fuldstændigt tilfredsstillende, men jeg mener, at man til Slutning dog vel maa gjøre sig klart, at dersom man endogsaa ikke føler sig tilfreds dermed, saa skal man vel i det Dieblif, man stemmer, overveie, at dersom man ved at stemme imod Mindretallets Forslag sætter et af de andre Forslag igjennem, saa vil Situationen efter min Overbeviisning være den, at der ikke nu vil udfomme nogen Lov, og at Tilstanden altsaa vil blive, som den er. Det er i og for sig meget uheldigt og betænkeligt, naar saa overmaade lange Forhandlinger have fundet Sted, at de endes dermed, at der aldeles Intet kommer ud deraf; der er maaskee saa Ting, der virke mere sløvende og nedtrykkende paa en Forsamling og mere svække dens Betydning end netop dette; at der i saadanne Forsamlinger maa fremkomme lange og vidtløftige Forhandlinger — Mange ville maaskee sige for vidtløftige — er Noget, der ikke kan undgaaes, men det er ganske vist, at de uheldige følger deraf blive paa en ganske anden Maade fremtrædende, naar saadanne Forhandlinger ikke lede til noget som helst praktisk Resultat, og dette maa, formener jeg, saa meget mere erkjendes i et Tilfælde som dette, hvor der er Tale om en ny Ordning af den kjøbenhavnske Communes Anliggender, hvilken Sag først har været forhandlet i selve den kommunale Autoritet, uden at der har været Tale om at gaae den Vej, som Udvalgets Fleertal nu tilraader, idetmindste kan det kun have været Tilfældet fra et Par enkelte Medlemmers Side; man

blev paa den Vais, hvorpaa man tidligere stod. Dernæst har Sagen foreligget Landstinget, hvor den har været underkastet en meget vidtløftig og dybtgaaende Forhandling, og hvor den ogsaa har modtaget flere betydelige Forandringer — den ærede Rigsdagsmand har selv indrømmet, en Forbedring — og endelig er den kommen ind i dette Thing, hvor den jo ogsaa, efter Mindretallets Forslag og med Indenrigsministerens Indvilligelse, vil kunne undergaae et Par væsentlige Forandringer. Det kan vel derfor siges, at denne Sag har tilbagelagt en meget lang Vej, og jeg troer, at der med fuldkommen Føie kan lægges til, en i flere Henseender meget besværlig Vej; at det navnlig for min ærede Collega, Indenrigsministeren, har maattet medføre en ikke ringe Grad af Anstrengelse og Besværlighed at faae denne Sag bragt frem og ført videre igjennem de mange og forskellige Autoriteter, som her er Spørgsmaal om, er vistnok Noget, som de Fleste i det ærede Thing ville indrømme. Det er saaledes ingen ubetydelig Sag, der nu foreligger Thinget til Afgjørelse, hverken med Hensyn til dens Gjenstand eller med Hensyn til den Tid og det Arbejde, som derpaa er anvendt, og jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at, dersom denne Afgjørelse skulde lede til det Resultat, at der ingen Lov kom ud, saa vilde det være i høj Grad beklageligt baade for Communen og for Rigsdagen. Af disse Grunde stemmer jeg som Folkethingsmand imod Fleertallets Forslag og for Mindretallets.